

ת"פ 18951/12/19 - מדינת ישראל נגד שמואל שמש

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 18951-12-19 מדינת ישראל נ' שמש

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

שמואל שמש

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ריבוי עבירות של חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת, לפי סעיפים 4+5 לחוק המחשבים, תשנ"ה-1995 (להלן - חוק המחשבים); פגיעה בפרטיות (ריבוי עבירות), לפי סעיף 2(1), 3(5) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981 (להלן - חוק הגנת הפרטיות); מעשה מגונה (ריבוי עבירות), לפי סעיף 348(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין); וכן סחיטה באיומים, עבירה לפי סעיף 428 לחוק העונשין.

2. הנאשם לא חלק על עיקרי העובדות, אך טען כנגד כל העבירות שיוחסו לו. ביחס לעבירת הסחיטה באיומים טען שאין לראות באיום בהגשת תביעה משפטית כאסור; ביחס לעבירה של מעשה מגונה טען שלא עשה את המעשים מטעמים מיניים, כמו גם שישודות העבירה אינם מתקיימים בשל היעדר מגע או התמקדות באישה מסוימת; ביחס לעבירה שעניינה פגיעה בפרטיות טען כי אין לראות במעשיו משום התחקות או צילום; וביחס לעבירה בדבר חדירה לחומר מחשב כדי לעבור עבירה אחרת, טען שלא עבר כל עבירה "אחרת" לא התקיימו יסודות העבירה.

3. בהכרעת הדין מיום 7.3.21 הרשעתי את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו. נסיבות המקרה פורטו בהרחבה בהכרעת הדין ואפרט להלן ובקצרה, לצורך הבנת התמונה, את הממצאים שנקבעו בהכרעת הדין.

(-) במועדים הרלוונטיים לענייננו עסק הנאשם בהתקנת מצלמות בעלות אפשרות גישה מרחוק. המתלוננת היא בעלים של מכון יופי בקריית אתא, בו מבוצעים בין היתר טיפולי אסתטיקה לנשים באזורי גוף מוצנעים, בעירום מלא או חלקי (להלן - המכון). במכון הייתה מותקנת מצלמת אבטחה אשר צילמה, בין היתר, את מיטת הטיפולים. ביום 18.9.15 או במועד סמוך לו, התחבר הנאשם למצלמת האבטחה באמצעות מחשב באופן שאפשר לו לצפות במתרחש בחדר הטיפולים במכון. הנאשם עשה כך עד יום 7.3.17 בכ-200 הזדמנויות שונות וזאת על מנת לצפות בנשים בעת

שעברו טיפולים אסתטיים במכון, ללא ידיעתו, ותוך פגיעה במזיד בפרטיותו. ב-49 הזדמנויות שונות תיעד הנאשם את המתרחש בחדר הטיפולים (באמצעות שמירת הקבצים בהחסן נייד (DISC ON KEY)). בתיעוד זה נצפו 26 נשים שונות עת בוצעו בגופן טיפולים אסתטיים, כאשר הן בעירום חלקי, וזאת תוך שהוא פוגע בפרטיותו במזיד והכל לשם סיפוק או ביזוי מיני.

(-) בחודש 3/17 יצר הנאשם קשר עם המתלוננת והציג עצמו כחוקר פרטי המייצג לקוחה של המכון אשר טענה בפניו שהמתלוננת מבצעת בלקוחות טיפולים בעירום בזמן שמצלמת האבטחה במקום עובדת. הנאשם טען בפני המתלוננת שהוא מחזיק סרטונים ממצלמת האבטחה וטען בפניה בכזב כי אם יעביר את ממצאיו הלאה, ינוהלו נגדה הליכים פליליים וכן הליכים אזרחיים בסכום של מיליוני שקלים אשר יביאו לסגירת המכון בשל ההוצאות הכספיות הכרוכות בניהול ההליכים, כמו גם בשל העובדה שיוודע ברבים שזרים צפו בסרטונים. הנאשם טען בפני המתלוננת כי תוכל להימנע מגורל זה אם תשלם לו סך של 150,000 ₪.

4. עוד אציין כי בתחילת ההליך טען הנאשם לביטול כתב האישום בשל הגנה מן הצדק וזאת בטענה שהמתלוננת ואחיה לא הועמדו לדין. בעניין זה טען הנאשם שאת המצלמה (אשר כוונה למיטת הטיפולים) התקין אחיה של המתלוננת אך לא הוגש נגדו כתב אישום, והוא אף לא נחקר כחשוד. כן נטען שהמתלוננת, אשר הפעילה את המצלמה בחדר הטיפולים ופגעה בכך בפרטיות המטופלות, לא הועמדה לדין. דחיתי טענה זו, תוך שציינתי שניתן יהיה להעלותה לאחר שהתמונה הראייתית תתברר במלואה. בהמשך החליטה המאשימה לסגור את תיק החקירה נגד המתלוננת והאח לא נחקר עד סיום ההליך. בסיכומי חזר הנאשם שנית על טענותיו בנושא ודחיתי אותן בהכרעת הדין.

5. להשלמת התמונה אציין כי לאחר הכרעת הדין ביקשה המאשימה לאסור פרסום שמה של המתלוננת וזאת בשל כוונת גופי תקשורת לפרסם כתבה בנושא. לאחר שקיימתי דיון בנושא ושמעתי טיעוני הצדדים, לרבות טענות גוף התקשורת, דחיתי הבקשה. עוד אציין כי בעקבות הערותי פעלה המאשימה לאיתור הנשים המצולמות ודבר העבירה בגופן הובא לידיעתן.

תסקירי שירות המבחן וחוו"ד הערכת מסוכנות

6. שירות המבחן הגיש שני תסקירים בעניינו של הנאשם בהם פורטו בהרחבה נסיבות חייו ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט את הדברים (ראו: ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)). בתמצית ייאמר כי הנאשם נעדר עבר פלילי, כבן 57, נשוי ואב לשלושה ילדים. בשנים האחרונות מתפרנס הנאשם מעסק שבבעלותו המספק שירותי אבטחה, מיגון ומערכות אזעקה. הנאשם גדל בסביבה מורכבת ובמצב כלכלי רעוע, עזב את המסגרת החינוכית בגיל צעיר, עבד בעבודות מזדמנות ושירת בצה"ל. ביחס לביצוע העבירות התקשה הנאשם להרחיב בדבר הרקע למעשיו והתייחסותו נותרה פורמאלית, מצומצמת וממזערת. שירות המבחן התרשם שהנאשם מתקשה למקד את צרכיו הטיפוליים, שולל חלקים בעייתיים בהתנהגותו ומבטא נכונות מילולית בלבד להמשך שיתוף פעולה וזאת בשל חשש מתוצאות ההליך המשפטי. עם זאת, הופנה הנאשם למרכז לשיקום מונע לעברייני מין בקהילה "התחלה חדשה" ונעתרתי לבקשה לדחיית הדיון בשל כך, אם כי לא למלוא התקופה המבוקשת. בתקופת הדחייה דווח כי הנאשם נטל חלק פעיל בטיפול הקבוצתי, גילה אחריות ומחויבות להליך וכן החל להכיר בחלקים פוגעניים בהתנהגותו. עם זאת,

המשיך הוא לשלול כוונה מינית במעשיו וכן כוונה לממש את האיום כלפי המתלוננת. לאור כך, ההתרשמות הייתה שההליך הטיפולי בראשיתו וכי הנאשם מתקשה להעמיק ולהפנים את המעשים כמו גם מתקשה במתן אמון מלא בגורמי הטיפול. לצד זה התרשמה קצינת המבחן מיכולתו להכיר באופן הדרגתי בחומרת מעשיו ולגלות אמפטיה ראשונית לנפגעות. כן צוין שההליך המשפטי היווה גורם מרתיע וכי הנאשם משקיע מאמצים להשתלב בהליך הטיפול, אשר עשוי לסייע בהפחתת הסיכון להישנות עבירות. לאור כל זאת המליצה קצינת המבחן על העמדת הנאשם בצו מבחן למשך שנתיים, במסגרתו ימשיך בהליך הטיפולי בתחום עבריינות מין, לצד ענישה קונקרטית של מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

7. המרכז להערכת מסוכנות הגיש חוות דעת הסוקרת אף היא את תולדות חייו של הנאשם. אף כאן, אמנע מפירוט יתר בשל צנעת הפרט ואציין את עיקרי הדברים בלבד. מעריכת המסוכנות התרשמה שהנאשם ממזער את המיחוס לו ואינו מודע למניעים שהביאו אותו לביצוע העבירות. צוין שהוא מביע חרטה, בושה ואמפתיה כלפי הקורבנות, אך זאת שלא באופן משכנע וכי "הרושם שנאמרים מהפה החוצה" וכי אמינותו מוטלת בספק. בסיכום חוות הדעת צוין שהערכת המסוכנות היא **בינונית נמוכה** והומלץ לשלב את הנאשם בהליך טיפול ייעודי לעברייני מין וכן למנוע עבודה בהתקנת מצלמות וכן עבודות דומות בתחום זה.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

8. המתלוננת העידה לעונש מטעם המאשימה וסיפרה על הקשיים עמם התמודדה במהלך האירועים ולאחריהם. כן תארה מצוקה נפשית, פחד וחוסר אונים בשל תחושת "מעקב" שקינתה בה עד אשר הנאשם נתפס. כן תיארה היא נזקים כלכליים כתוצאה מקושי בהפעלת המכון בתקופה זו. הנאשמת ביקשה למצות את הדין עם הנאשם "כדי שאף אישה אחרת לא תעבור מה שאני עברתי".

9. אשת הנאשם העידה לעונש מטעמו. האישה סיפרה על יחסי הזוג והדינמיקה המשפחתית הטובה בין בני הבית. כן תארה את הקשיים עמם התמודדו בשנים האחרונות בעקבות ההליך הפלילי, ואת התמיכה שהיא מעניקה לבעלה. אשת הנאשם הביעה חשש מפני הפגיעה שתגרם לבני המשפחה ובפרט לילדים בשל עונש חמור וביקשה להקל בעונש.

10. ב"כ המאשימה הדגיש את חומרת העבירות ואת העובדה כי הנאשם ממזער מחומרת מעשיו ואינו מקבל אחריות מלאה. נטען כי הנאשם לא הסתפק בצפייה בסרטונים, אלא שמר אותם ואף השתמש בהם על מנת לסחוט באיומים כספים מהמתלוננת. נטען כי מדובר בעבירות חמורות שאין להקל בהן ראש, על אף שבוצעו על ידי נאשם ללא עבר פלילי. נטען כי במעשיו פגע הנאשם פגיעה חמורה בערכים המוגנים וכי יש לקבוע מתחם אחד לכל העבירות. הוגשה פסיקה והמאשימה עתרה למתחם הנע בין 30 חודשי מאסר בפועל ועד 54 חודשי מאסר בפועל. ביחס לעונש הראוי לנאשם הפנתה המאשימה למסקנות חוות הדעת של המרכז להערכת מסוכנות מינית ולתסקירים וטענה כי הנאשם אינו מכיר בכשלונו ומחזיק בעמדה ממזערת, גם לאחר שילובו בהליך הטיפול, ואין כל הצדקה להקל בעונשו משיקולי שיקום. לאור כל זאת עתרה המאשימה למקם את עונשו של הנאשם בחלקו האמצעי של המתחם לצד מאסר

על תנאי, קנס ופיצוי, הן למתלוננת והן לנשים המצולמות.

11. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן במלואן. נטען כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי שניהל אורח חיים נורמטיבי, עובד לפרנסתו ומקיים חיי משפחה תקינים. ההגנה טענה כי מדובר בעבירות שאינן מהחמורות, וכי הנאשם לא איים על המתלוננת בפגיעה בגופה או בחייה אם כי בהגשת תביעה על רקע מצג שקרי שהציג בפניה. נטען כי אף למתלוננת אחריות לפגיעה בנשים המצולמות וכי היא לא הועמדה לדין ויש להביא זאת בחשבון. ביחס למתחם העונש ההולם נטען כי הוא נע בין 3-9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. ההגנה טענה שהנאשם הודה עוד בחקירתו במשטרה וכי ניהול ההליך התמקד בסוגיות משפטיות ולא עובדתיות. נטען כי הנאשם מגלה מחויבות להליך הטיפול בו שולב, מגיע למפגשים והחל להכיר בחומרת מעשיו וישנה חשיבות ממשית להעמקת הטיפול.

12. הנאשם בדברו האחרון הכיר בחומרת מעשיו והביע חרטה, תאר את הקושי עמו הוא מתמודד מבחינה אישית, חברתית וכלכלית, וביקש להקל עמו ולהימנע מעונש מאסר בכליאה.

דין והכרעה

קביעת מתחם הענישה

13. כאמור, הצדדים אינם חלוקים על כך שיש לקבוע מתחם ענישה אחד לכל העבירות ואני מקבל טיעון זה. האירועים אומנם התפרסו על פני תקופה ממושכת ומדובר בכמות בלתי מבוטלת של נשים שונות שנפגעו ממעשי הנאשם, אך אין בכך כדי לשנות מהמסקנה שמדובר בעבירות המקיימות את מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

14. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** הנאשם הורשע במספר עבירות שונות ואתייחס להלן לערכים המוגנים שנפגעו בשל עבירות אלו.

(-) הערך המוגן שבעבירת **פגיעה בפרטיות** עניינו באוטונומיה של האדם ובזכותו לפרטיות מפני הציבור בכלל ואנשים מסוימים בפרט. בילוש והתחקות אחר פעולותיו של אדם פוגעים בערכים אלו. במקרה זה עצמת הפגיעה בערכים אלו גבוהה וזאת על רקע כמות הנשים המצולמות, אופיו של הצילום, תדירות הפעמים בהן חדר הנאשם למצלמות העסק והעובדה כי הסרטונים נשמרו על ידי הנאשם.

(-) הערכים המוגנים שנפגעו בעבירות **המעשים המוגנים** במקרה זה ברורים. מדובר בפגיעה, במדרג גבוה של חומרה, בפרטיות של הנשים המצולמות, בכבודן, בשלוות חייהן, ובזכותן להחליט בנוגע לגופן ולחשיפתן בפני זרים.

(-) הערכים המוגנים שנפגעו בעבירת **סחיטה באיומים** הם ביטחונה של המתלוננת, זכותה לאוטונומיה על חייה וכן שלווה רוחה. כן אציין שבפסיקה נקבע כי בעבירות אלו "מלבד הפגיעה החמורה בקורבן, טמונה בה פגיעה במרקם החברתי וביכולתנו להתנהל כחברה דמוקרטית, בה חירות הפרט וחופש הבחירה הם מושכלות יסוד" (ע"פ 3856/13 שי גוני נ' **מדינת ישראל** (3.2.2014)). כן ראו:

"סחיטה באמצעות איומים פוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשלוות נפשו ובביטחונו. היא משבשת את מרקם חייהם של הנסחטים, במישור האישי והכלכלי. היא מהווה עשיית דין עצמי וגורמת לשלילת קניינו של האחר תוך פגיעה בחירותו. יתרה מכך, "מערכת היחסים" שבין הסוחט לנסחט עלולה פעמים רבות לכפות על הנסחט "קשר של שתיקה" אשר יקשה עליו להתלונן. ענישה מוחשית עשויה לסייע בשבירת קשר השתיקה, הן על ידי תמרוץ הנסחט להתלונן והן על ידי הרתעת הסוחט" (ע"פ 2580/14 אבו ליל חסן נ' **מדינת ישראל** (23.9.2014))

15. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירות:** מדובר בעבירות שתוכננו היטב ודומה שלא ניתן לטעון אחרת. הנאשם חדר למצלמת האבטחה שבמכון באמצעות מחשבו בכ-200 הזדמנויות שונות, במשך כשנה וחצי, וזאת על מנת לצפות בנשים שעברו טיפולים אסתטיים בעירום. הנאשם הגדיל לעשות ושמר עשרות סרטונים בהן נראות הנשים כשאברי מינן חשופים. בהכרעת הדין קבעתי שמעשים אלו נעשו לשם מטרה מינית. הנאשם לא הסתפק בכך ורקם תכנית מתוככמת, במסגרתה בדה סיפור כיסוי והילך באמצעותו אימים על המתלוננת, תוך תיאור הנזק הרב שייגרם לה אם לא תיענה לדרישותיו הכספיות. כל זאת עשה הנאשם תוך ניצול מצוקתה של המתלוננת וממניעים כספיים ברורים. הנזק שנגרם למתלוננת הוא ממשי והתבטא בחרדה ותחושת אין אונים תקופה לא מבוטלת. האיום כלפיה היה מוחשי וכוון להמית אסון כלכלי על מפעל חייה. אף הנזק לנשים המצולמות ממשי וזאת על רקע אופי הצילומים והעובדה שהנאשם העתיק ושמר סרטונים בהם הן מצולמות בעירום. אדגיש בעניין זה שאף המתלוננת נפלה קורבן לפגיעה בפרטיותה שכן באמצעות הצפייה מרחוק בנעשה בתוך המכון, הייתה אף היא מושא למעקב והתחקות (פסקאות 70-80 להכרעת הדין).

16. הנאשם טען עוד שהעובדה שהמתלוננת לא הועמדה לדין על אף שפגיעה בהתנהגותה בנשים המצולמות, צריכה להיות מובאת בחשבון לעניין העונש. המאשימה השיבה בעניין זה שהטענה נדחתה בהכרעת הדין וכי המתלוננת לא הועמדה לדין משיקולים ראייתיים. אכן, טענת הגנה מן הצדק יכולה להביא להקלה עונשית ואף לעיצוב גבולות מתחם הענישה (ע"פ 7621/14 אהרן גוטסדינר נ' **מדינת ישראל** (1.3.2017)), פסקאות 44 ו-50 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) הנדל). ואולם, בהכרעת הדין קבעתי שלא הוכח פגם בהתנהלות הרשות אשר הוא, כידוע, השלב הראשון במבחן התלת שלבי הנוהג בנושא. מטעם זה לא ציינתי בהכרעת הדין שיש ליתן לנושא ביטוי בגזר הדין כסעד מתון יותר מאשר ביטול האישום. לאור כך, אין מקום לשקול שיקול זה לצורך קביעת גבולות המתחם, או העונש בגדרו.

17. **מדיניות הענישה הנוהגת:** מעשי הנאשם משלבים עבירות מסוגים ותחומים שונים. עם זאת, בחינת מדיניות הענישה בכל אחת מהעבירות: מעשים מגונים; סחיטה באיומים; פגיעה בפרטיות; וכן חדירה לחומר מחשב מלמדת על החמרה ועל מתן משקל ממשי לשיקולי ההלימה ואף ההרתעה. בעניין עבירת סחיטה באיומים, עמד בית המשפט העליון לא אחת על חומרתה ועל הצורך להטיל בגינה ענישה מוחשית. ראו למשל ע"פ 5769/14 **אלרואי נ' מדינת ישראל**

(20.9.2015) פסקה 15:

"סחיטה באמצעות איומים פוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חייו ובביטחונו. עבירה זו פוגעת במרקם חייהם של הנסחטים, במישור האישי והכלכלי. המבצע אותה בוחר לעשות לעצמו דין עצמי ופוגע בקניינו ובחירותו של קורבן העבירה... מסכת האיומים שאותה מפעיל הסוחט כלפי הנסחט עלולה פעמים רבות לכפות על הנסחט 'קשר של שתיקה' אשר יקשה עליו להתלונן. מדיניות ענישה מחמירה עשויה לסייע בשבירת קשר השתיקה. יש בכוחה לתמרץ את הנסחט להתלונן ולהרתיע את הסוחט".

כן ראו:

"המעשים בגינם הורשעו המערערים הם חמורים ביותר. כבר נאמר לגבי עבירת הסחיטה באיומים כי היא מהווה עשיית דין עצמי הפוגעת ביסודות הסדר החברתי, ובמרקם חייהם ובחירותם של הנסחטים במישור האישי והכלכלי... משכך, הרשעה בעבירה של סחיטה באיומים מחייבת ענישה מחמירה, אשר תעביר מסר ברור לפיו העובר עבירה זו מסתכן בשלילת חירותו לתקופה ארוכה ובאופן אשר יעודד את קורבנות העבירה "לשבור את קשר-השתיקה" (ע"פ 3791/18 שי לוי נ' מדינת ישראל (2.10.2018))

וכן:

"תופעה זו של סחיטת בעלי עסקים באיומים, היא למרבה הדאבה תופעה נפוצה, אך רק לעתים רחוקות אזור הקורבן אומץ כדי לפנות לרשויות החוק, הואיל והוא חושש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במוקדם או במאוחר, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיעו. לפיכך, כשסוף סוף מעז מתלונן לבקש את הגנת החוק, יש לראות בכך הזדמנות לא רק להעניש את העברין המסוים אשר נמצא כי חטא, אלא גם להעביר מסר לציבור בכלל, ולאלה שחוטאים בעבירות מן הסוג הזה בפרט, כי עבריינים בתחום זה עלולים לשלם על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה. ענישה מסוג זה מטרתה איפוא משולבת, לתת ביטוי למידת הכיעור שבעבירה זו ולשאט הנפש שהיא מעוררת בלב השומע, והיא נועדה גם כדי לעודד את הקורבנות לשבור את קשר-השתיקה". (ע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' אלעלון (1.11.2001))

18. מטבע הדברים, בשל ייחודיותו של מקרה זה, קשה למצוא מקרים זהים המשלבים את כל העבירות והמעשים בהם הורשע הנאשם. אפרט להלן מספר דוגמאות לעונשים שהוטלו בנושאים השונים הנכללים בגדרי העבירות בהן הורשע הנאשם.

בעניין עבירות סחיטה באיומים אפנה לע"פ 5874/12 **ישראל טלקר (יוספטל) נ' מדינת ישראל** (14.8.2013), בו נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות סחיטה באיומים ופגיעה בפרטיות ונידון ל-30 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם קיים מגע מיני עם המתלונן, וכשזה ביקש לנתק עמו קשר, איים עליו הנאשם בפרסום

סרטון שצילם בלא ידיעתו; ע"פ 5769/14 יונתן אלרואי נ' מדינת ישראל (20.9.2015), בו הורשע נאשם בשני אישומים של סחיטה באיומים בכך שפנה לשני מתלוננים, הציג עצמו כבעל משרד חקירות אשר ערך אחריהם מעקב ואסף חומרים המעידים כי הם בילו במועדוני לילה יחד עם בחורות. הנאשם דרש מהמתלונן הראשון 200,000 דולר אחרת יפרסם את מעשיו בקרב משפחתו. הנאשם נהג באופן דומה גם כלפי המתלונן השני, ודרש ממנו 40,000 ₪ בתמורה לכך שלא יפרסם חומרים המעידים על קשר רומנטי שהוא מנהל בעודו נשוי. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 66 חודשי מאסר (כולל הפעלת מאסר מותנה) ומאסר מותנה. ערעור הנאשם התקבל ועונשו הוקל ל-60 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 357/15 כעאבנה נ' מדינת ישראל (6.5.2015), להלן - עניין כעאבנה) בו קשר הנאשם קשר עם אישה שניהלה רומן עם המתלונן, ובהתאם לתכנית כאשר היו השניים במצב אינטימי, נכנס לחדרם, אמר למתלונן שכל שאירע צולם ודרש 2 מיליון ₪ בתמורה לכך שלא יפיץ את הצילומים ויעבירם לאשתו ולילדיו. עקב דרישה זו שילם לו המתלונן 50,000 ₪. בית המשפט המחוזי קבע מתחם הנע בין 24 ל-48 חודשי מאסר בפועל והטיל על הנאשם 36 חודשי מאסר. בית המשפט העליון הקל בעונשו ל-30 חודשי מאסר תוך שקבע כי "גם אם מקובלת עלינו, עקרונית, מגמת ההחמרה בעבירות מסוג זה, מן הראוי כי הדברים יעשו בהדרגה"; ע"פ 5160/06 יובל טל נ' מדינת ישראל (17.6.2007), בו נדחה ערעורו של נאשם לאחר שהורשע בשתי עבירות סחיטה באיומים ונידון לשנת מאסר בפועל ועונשים נלווים. באותו המקרה דובר היה בנאשם שדרש באיומים כספים מהמתלונן, עמו היה בעבר בקשרים עסקיים, תוך שאיים לחשוף מערכת יחסים אינטימית שקיים עם אחת מהעובדות בחברה; ע"פ 14988-07-19 לי ביטון נ' מדינת ישראל (5.1.2020), בו נידון עניינה של נאשמת שהורשעה בעבירות סחיטה באיומים וקבלת דבר במרמה ונגזרו עליה שישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי. הנאשמת יצרה קצת עם המתלונן באמצעות אתר היכרויות, הציעה לו הופעה בעירום בתמורה לתשלום, ולאחר שהעביר לה המתלונן את הסכום שדרשה, לא סיפקה לו את השירות ואיימה שאם לא יעביר לרשותה סכומי כסף נוספים היא תפרסם את הדברים בקרב משפחתו ובמקום עבודתו; ע"פ 7166/15 פלוני נ' מדינת ישראל (24.2.2016), בו עודדו הנאשם ואשתו את המתלונן לקיים יחסי מין עם אשת הנאשם. הנאשם צילם את המתלונן בעת המעשה ובהמשך דרשו ממנו בני הזוג סך של 50,000 ₪ על מנת שלא להתלונן במשטרה ולהפיץ את התמונות. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל והטיל על הנאשם 44 חודשי מאסר בפועל (תוך הפעלה של מאסר מותנה). בית המשפט העליון קבע שאין מקום להתערב במתחם הענישה וציין כי העונש שהוטל "מהווה המשך ישיר למדיניות הענישה הנהוגה כפי שהותוותה בעניין כעאבנה"; ע"פ 2200/16 סויטאת נ' מדינת ישראל (21.7.2016), בו דחה בית המשפט העליון ערעור נאשם אשר הורשע בעבירה של סחיטה באיומים. הנאשם פגש את המתלונן באקראי ובהמשך קיימו יחסי מין. הנאשם דרש מהמתלונן כסף מזומן שהיה בכיסו ואיים שאם לא ייתן לו את מבוקשו יתקשר להוריו ויחשוף את הקשר המיני שהיה ביניהם. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל. הנאשם בעל עבר פלילי שמצבו הנפשי והקוגניטיבי מורכב נדון לעונש של 24 חודשי מאסר בפועל.

בעניין עבירות מעשה מגונה, חדירה לחומר מחשב ופגיעה בפרטיות אפנה לרע"פ 8724/19 פלוני נ' מדינת ישראל (12.1.2020), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע בעבירת פגיעה בפרטיות בכך שהסתיר מצלמה בחדר האמבטיה בדירה אשר שכרו המתלוננות לסוף שבוע, כך שצילמה את המתלוננות במצבים אינטימיים. הנאשם נידון לשישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; ע"פ 32565-04-15 טרונמן נ' מדינת ישראל (7.7.2015), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירות של חדירה לחומר מחשב, גניבה בידי מורשה, פגיעה בפרטיות והדחה בחקירה ונידון לחמישה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועונשים נלווים. באישום השני, הרלוונטי לענייננו, התקין הנאשם תוכנה במחשבה האישי של המתלוננת המשמשת להפעלה אוטומטית של מצלמת המחשב, ובדרך זו חדר למצלמה וצפה במתלוננת במצבים אינטימיים והעתיק למחשבו מאות קבצי וידאו אינטימיים ללא ידיעתה;

עפ"ג 54354-04-21 **עותמאן נ' מדינת ישראל** (27.7.2021), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות ניסיון למעשה מגונה, הטרדה מינית והפרעה לשוטר בכך שנכנס אחר המתלוננת לשירותים בקניון, ומהתא הסמוך ניסה לצלם אותה במכשיר הטלפון הנייד כשהיא מתפשטת. הנאשם נידון לעשרה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים, ערעור התקבל ועונשו הוקל ל-7 חודשי מאסר בפועל (הכוללים הפעלת מאסר מותנה); ע"פ 14826-06-11 **חדד נ' מדינת ישראל** (7.7.2011), בו נדחה ערעור נאשם שהורשע בעבירת פגיעה בפרטיות בכך שהתקין מצלמות נסתרות במקלחת ובחדר שינה של שכניו, וצפה במתרחש בהם כאשר הוא שוהה בביתו. הנאשם נידון ל-8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי; ת"פ 5183-11-12 **מדינת ישראל נ' בן ארצי** (17.5.2016), בו הורשע נאשם בריבוי עבירות של פגיעה בפרטיות ומעשה מגונה ונידון ל-28 חודשי מאסר בפועל מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. באמצעות מצלמות וידאו נסתרות צילם הנאשם נשים ללא ידיעתן וללא הסכמתן, במצבים אינטימיים שונים. בחלק מהמקרים תיעד הנאשם יחסי מין שקיים עם הנשים, ובמקרים אחרים תיעד נשים בתאי הלבשה בקניון ובחלון ביתן במצבים אינטימיים, כשהן מחליפות בגדים או מתקלחות; ת"פ 22840-12-15 **מדינת ישראל נ' וייס ואח'** (11.9.2016), בו נידונו נאשמים שהורשעו בעבירת פגיעה בפרטיות ונגזרו עליהם שלושה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. הנאשמים עסקו בצילום חתונות, ערכו עבור הזוגות סרטוני חתונה ושכרו חדר במטרה לאפשר לזוגות לצפות בסרט. בחדר התקינו מצלמה נסתרת ובמשך כשנתיים תועדו כ-40 זוגות, במצבים אינטימיים, מבלי לדעת שהם מצולמים. הצילומים הגיעו למכשירי הנייד של הנאשמים והם אחסנו אותם במחשבים.

19. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינו נע בין 15 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

20. קביעת עונשו של הנאשם מעמדת בין שני השיקולים המנחים בענישה - הלימה ושיקום. המעשים שביצע הנאשם חמורים במיוחד, וככלל ראויים לתגובה עונשית הולמת. עם זאת, ההגנה ביקשה כי בית המשפט יאמץ את המלצת שירות המבחן ויעדיף את הפן השיקומי. אומר כבר עתה, כי לאחר ששקלתי את מכלול הנסיבות, ובהן גם את מסקנות שירות המבחן והמרכז להערכת מסוכנות מינית, סברתי שאין מקום במקרה זה לחרוג ממתחם הענישה, ובוודאי שלא עד כדי הימנעות מעונש מאסר בפועל. עם זאת, שיקולי השיקום יובאו בחשבון בקביעת העונש בתוך המתחם. אסביר להלן עמדתי.

21. כפי שצוין לעיל, מעשיו של הנאשם הם בעלי חומרה ממשית. הנאשם גילה פרצת הגנה במצלמות המכון וחילל את פרטיותן של נשים רבות למשך זמן רב. הוא לא הסתפק בכך, אלא סחט את המתלוננת תוך איומים בדבר שואה כלכלית שימיט על ראשה. בכך ניצל הוא את מצוקתה וחששה מפני פרסום תמונות הנשים ברבים, כמו גם מעצם חשיפת העובדה שלא הייתה במקום הקפדה נאותה על סידורי האבטחה ושמירה על פרטיות המטופלות. מדובר בהתנהגות המבטאת רשעות וציניות והיא מחייבת תגובה עונשית הולמת. הדברים יפים במיוחד לאור הקלות בה ניתן לחדור היום מרחוק למצלמות המתעדות בתי עסק ובתי מגורים ולצפות במתרחש בהם. על בית המשפט לשלוח מסר חד וברור שלא יגיב בסלחנות למי אשר פגע בדרך זו בפרטיות הזולת. כאשר מצטרפת לכך התנהגות עבריינית מובהקת בדמות סחיטה באיומים, מתקבלת תמונה ברורה של מעשה עברייני חמור המחייב ענישה הולמת.

22. אכן, הנאשם אינו צעיר ועברו נקי. עם זאת, אינני סבור שנסיבות מקרה זה מצדיקות להעדיף את הפן השיקומי, שכן בכך לא יינתן מענה הולם לחומרת העבירות ולפגיעה במתלוננת וכן בנשים המצולמות. נקבע לא אחת כי "יש לחזור ולהבהיר, כי הגם שישנה חשיבות לשיקולי השיקום, הם אינם חזות הכול, ובצד ניצבים שיקולי הגמול וההרתעה" (ע"פ 5376/15 **ניסים ביטון נ' מדינת ישראל** (11.2.2016)). כן נקבע כי לעיתים חומרת העבירה ויתר הנסיבות יביאו למסקנה לפיה "אין בתהליך שיקום, מוצלח ככל שיהיה, כדי לאיין את חומרת המעשים ואת הצורך להעניש את המבקש במאסר מאחורי סורג ובריה" (רע"פ 5066/09 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (22.4.2010)). משכך, כאמור, אף אם קיימים בעניינו של נאשם פלוני סיכויי שיקום ממשיים, אין חובה להעדיף את שיקולי השיקום, בוודאי שלא לחרוג בשל כך ממתחם הענישה, שהרי "בהחלט ייתכנו מקרים, בהם יתר השיקולים הרלוונטיים לעונש, דוגמת חומרת המעשים או נסיבות ביצועם, לא יצדיקו חריגה ממתחם העונש ההולם, חרף קיומם של סיכויי שיקום גבוהים, והדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט, שכן המחוקק נקט בלשון 'רשאי' ולא 'חייב'" (רע"פ 398/14 **טל ערג' נ' מדינת ישראל** (16.3.2014)); וראו גם רע"פ 1787/15 **עמר נ' מדינת ישראל** (24.3.2015); רע"פ 4512/15 **הרוש נ' מדינת ישראל** (6.7.2015)).

23. לא התעלמתי מכך ששירות המבחן התרשם שהנאשם מבטא חרטה ובושה על מעשיו וכי הטיפול בו החל עשוי לתרום לשיקומו ולהפחתה מרמת הסיכון. יש לברך על רצונו של הנאשם ליטול חלק בטיפול ארוך טווח, ואולם אין די בנתונים אלו על מנת להצדיק את העדפת הפן השיקומי על פני יתר שיקולי הענישה. ראשית, מדובר בתחילת טיפול בלבד. אין מדובר אפוא במי שערך כבר שינוי משמעותי בחייו, אלא מדובר במסקנה ראשונית המבוססת על חודשי טיפול בודדים בלבד. שנית, וחשוב יותר, כלל גורמי הטיפול נותרו עם רושם שהנאשם אינו מקבל אחריות מלאה למעשיו, ממזער מחומרתם, מתקשה בהעמקה ובביטוי רגשי והרושם הכללי הוא שמדובר במי שאינו מכיר עד תום בפגיעה שגרם (ראו למשל עמ' 3 בתסקיר מיום 4.1.22; עמ' 13-14 להערכת המסוכנות). אציין כי הגם ששירות המבחן בחר לשלב את הנאשם בטיפול בהיבט המיני, צוין כי הוא אינו מכיר כלל בבעיה בתחום זה ועדיין מכחיש כל כוונה מינית במעשיו. ספק בעיני אם בנתונים אלו ניתן לבסס מסקנה בדבר סיכויי שיקום ממשיים, לא כל שכן בשים לב לטיב השיקום הנדרש לאור חומרת העבירות, שהרי "כבר נפסק כי ככל שהעבירות בהן הורשע נאשם הן חמורות יותר, כך גובר הנטל להראות סיכויי שיקום מובהקים יותר" (רע"פ 9201/15 **רועי פאר נ' מדינת ישראל** (26.1.2016)).

24. יתרה מכך, בנסיבות העניין הכוללות, המלצת שירות המבחן אינה מבטאת איזון נכון בין שיקולי הענישה השונים, והכל על רקע מהות העבירות ושאר הנסיבות. אף עונש מאסר בעבודות שירות אינו ראוי לדעתי במקרה זה, מה גם שנדרשת לצורך כך חריגה משמעותית ממתחם הענישה, וכאמור, אינני סבור שקיימת הצדקה לכך. אעיר בעניין זה שאין למצוא בתסקיר שירות המבחן כל התייחסות לעבירת הסחיטה ושירות המבחן אף לא שוחח עם המתלוננת (או הנשים המצולמות). התסקיר בוחן את המקרה מזווית הראיה של הבעיה במישור המיני (אותה הכחיש הנאשם) אך אינו נותן כל ביטוי לנזק שנגרם למתלוננת ולנשים המצולמות. אכן, שירות המבחן רואה את הנושא מזווית הראייה השיקומית-מקצועית. זהו תפקידו ואם לא יעשה כן יחטא לתפקידו (אהרון ברק, **התסקיר וקצין המבחן למבוגרים**, חברה ורווחה ג', בעמ' 653) ואולם בית המשפט מחויב לשקול שיקולים רחבים יותר. ראו:

"אמנם שירות המבחן הוא הגורם המקצועי הרלבנטי הבוחן, בין היתר, את מסוכנותו של נאשם ואת הפוטנציאל השיקומי שלו, ועל כן נדרש בית המשפט להביא בחשבון את המלצתו בבואו לקבל החלטה בעניינו של נאשם, אולם מכלול השיקולים והאינטרסים אותם שוקל בית

המשפט הוא רחב מאלו אותם שוקל שירות המבחן" (ע"פ 1170/15 פלוני נ' מדינת ישראל (11.1.2016))

"בית המשפט אינו כבול להמלצות שירות המבחן בבחינת "כזה ראה וקדש", ובמקרה דנן קבע בית המשפט המחוזי, ובצדק, כי אין לאמץ את המלצתו שכן היא חורגת באופן משמעותי ממתחם העונש ההולם ואינה מביאה בחשבון שיקולים של גמול והרתעת הרבים, אליהם מחויב בית המשפט בגזירת הדין" (ע"פ 759/16 תאמר ג' בארין נ' מדינת ישראל (13.6.2016)).

25. סיכומי של דבר. אינני סבור שנכון להעדיף במקרה זה את שיקולי השיקום ובכל מקרה אין לחרוג ממתחם הענישה לקולה משיקולי שיקום.

26. כאשר אין הצדקה לחריגה מהמתחם, ייגזר הדין בגדרי המתחם. לצורך כך הבאתי בחשבון את עברו הנקי של הנאשם ואת החרטה שהביע בפני. הבאתי גם בחשבון את המלצות שירות המבחן. אף אם לא היה בכך להצדיק חריגה ממתחם הענישה, יש בהתרשמות שירות המבחן להצדיק הקלה בענישה בגדרי המתחם (ע"פ 5718/16 מיכל זהבי נ' מדינת ישראל (21.11.2016)). מנגד לא יכולתי להתעלם מהעמדות בהן מחזיק הנאשם עד היום. הנאשם עדין ממזער מחומרת מעשיו, מפחית מהפגיעה שנגרמה למתלוננת ולנשים שצולמו בלא ידיעתן, אינו מכיר בפסול שבמעשיו באופן כנה ואמיתי וממוקד בעצמו ובפגיעה שתגרם לו.

27. אציין עוד שהנאשם לא הודה בעבירות שיוחסו לו אלא ניהל את ההליך עד תום. אינני מקבל את טענת הסנגור לפיה הנאשם ניהל את ההליך בטענות משפטיות בלבד, ודעתי היא שהאופן בו ניהל הנאשם את ההליך תואם היטב את האופן בו התנהל מול שירות המבחן, היינו אי הפנמת הפסול והחומרה שבמעשיו תוך החזקה בעמדות בעייתיות. כך, טען הנאשם שלא צפה בסרטונים (בהם מצולמות נשים בעירום במצבים אינטימיים) מתוך מטרה מינית ושב וטען כך בפני שירות המבחן; טען שדרישה בזהות בדויה ובכזב לסך של 150,000 ₪ בתמורה שלא תוגש תביעה משפטית שקרית אינה מהווה מעשה אסור; שחדירה ללא היתר למצלמות אבטחה מרחוק אינה בגדר פגיעה בפרטיות; ששמירת הסרטונים בהם נראות נשים בעירום אינה מהווה עבירה כלשהי; וכי אף חדירה למחשב ללא רשות אינה מהווה עבירה. מובן שאין להחמיר בעונשו של הנאשם בשל כך שניהל את ההליך, אלא הדברים נאמרו במטרה להראות שאין מדובר בניהול משפטי בלבד המצדיק הקלה עונשית השמורה למי שמודה בעבירות המיוחסות לו. כאשר מדובר בניהול המעיד על אי הפנמת הפסול, אין הצדקה לראות בנאשם כמי שמודה וזכאי להקלה עונשית. אציין בעניין זה שאף בדבריו לעונש ניתן היה לזהות את שזיהו גורמי הטיפול - היעדר הפנמה מלאה של אשמתו. כך טען הנאשם כי "כל העסק הזה התגלגל מכניסה שהייתה לי במקרה והתגלגל למצב של סחיטה באיומים". רוצה לומר - אף בטיעונים לעונש לא קיבל הנאשם אחריות מלאה למעשיו, היינו שביצע אותם מתוך בחירה חופשית בין טוב לרע, אלא שב וטען כי הוא "התגלגל" למצב בו סחט את המתלוננת (ראו בהשוואה עמ' 13 לחוו"ד הערכת המסוכנות).

28. העונש ההולם אפוא את המעשים מחייב מאסר בכליאה. ברי בעיני שעונש זה עלול לפגוע בנאשם באופן לא קל, במיוחד כאשר מדובר במאסר ראשון. ברי בעיני כי אף משפחתו של הנאשם תפגע מעונש זה בצורה לא קלה והבאתי נתון זה בחשבון בקביעת העונש. לא התעלמתי גם מההכרה ההולכת וגוברת בדבר ההשפעות השליליות של עונש המאסר (ראו בעניין זה דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח ועדת דורנר")), ואולם סברתי שאין מנוס במקרה זה מהטלת עונש זה, בשל מהות העבירות ויתר הנסיבות שפורטו

לעיל. ניתן לקוות, כאמור, כי ההליך הטיפולי בו החל הנאשם יימשך במהלך ריצוי עונשו ואף לאחריו.

29. ביחס לאופן בו יש למקם את העונש בגדרי המתחם, הבאתי בחשבון את השיקולים שפורטו לעיל ובאתי לכלל מסקנה שיש למקמו קרוב לתחתית המתחם וזאת חרף האופן בו נוהל ההליך. הבאתי בחשבון בעניין זה, באופן ממשי, את העבר הנקי, הגיל, הקושי שיגרם לנאשם ולמשפחתו בשל עונש מאסר ממושך ואת המלצת שירות המבחן (לשיקולים בדבר קביעת העונש בגדרי המתחם ראו בהשוואה: ע"פ 8017/20 **מדינת ישראל נ' גריפאת** (22.12.2020)).

30. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך 3 שנים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ג. פיצוי למתלוננת בסך 20,000 ₪. הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.4.22 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. מובהר שאין בכך למצות את מלוא נזקה והיא רשאית להגיש תביעה אזרחית.

ד. פיצוי לכל אחת מהנשים (26 במספר) שתועדו בסרטונים שהחזיק הנאשם בסך 3,000 ₪. הסכום ישולם ב-6 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.4.22 ; בקביעת סכום הפיצוי הבאתי בחשבון את תכליתו של הפיצוי הפלילי, את מספרן הגדול של הנשים ואת סכום הפיצוי הכולל וזאת מתוך רצון שלא לפגוע באופן בלתי מידתי בזכותו של הנאשם להתגונן מפני פסיקת פיצוי בסכום משמעותי, תוך שהבאתי בחשבון גם שאם לא יהיה בידו לשלמו, עלול הדבר להביא לכדי "תסכול ואי אמון מצד נפגעי העבירה ולפגיעה בסיכויי השיקום של העברייין אשר מצדו איבד כל מוטיבציה לתשלום בהינתן הסכום שנפסק" (דנ"פ 5625/16 **אשרף קארין נ' אבנר טווק בוקובזה** (13.9.2017)); פסקה 32 לפסק דינה של כב' השופטת (כתוארה אז) חיות). עם זאת, מודגש שאין בסכום זה למצות את מלוא נזקה של כל אחת מהנשים וכי כל אחת מהן רשאית להגיש תביעה אזרחית בגין מלוא נזקה.

ה. בשל סכום הפיצוי ועונש המאסר, אני נמנע מהטלת קנס.

המאשימה תמציא בתוך 30 יום למזכירות (בטופס שיסווג חסוי) את פרטי חשבון הבנק של המתלוננות ותביא לידיעתן תוכנו של גזר הדין.

הודעה זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד שבט תשפ"ב, 26 ינואר 2022, במעמד הצדדים.